

prodrli nadležne oblačke ter nadalje pripovedoval svoji prijateljici kaj čudne reči. Pripovedoval ji je o brezbrojnih rastlinah in cveticah, ki jih je videl na svojem potovanju, o gozdu, o ptičkih, o morju.

„Veš,“ je govoril, „vse, vse stvari se vesele našega prihoda. Ptičke žvrgole glasneje, cvetke vzdigujejo glavice in ljudje hvalijo Stvarnika, da nas je poslal. Posebno če nas hudobni oblaki zadržujejo dlje časa, kako radostno potem vse stvari pozdravljajo ljubo sonce, ki premaga in razžene temo. Vse stvari rastejo in uspevajo bolje in lepše ob nas. Tudi obiskujemo hiše, da lajšamo ubogim ljudem gorje. Obiskujemo vodice — v njih se zrcalimo, z njih valčki se poigravamo, in ponosno morje — to zažari v čistem zlatu ob našem slovesu.“

Kako verno je poslušala rastlinica take pripovedi.

Ni čuda, da je komaj čakala jutra, ko je Žarček zopet dospel do nje. Ob njegovi poživljaljoči moči se je kmalu razvila v znatno rastlino. „Kmalu zacveteše kakor mnogo tvojih sestric,“ ji je nekega dne razodel Žarček, „in vem, da vzrasteš v prav zalo cvetico. Tvoja barva bo enaka barvi solnca, ki prihajam od njega.“ Od veselja je vztrepetala rastlina.

Drugega dne so se odprli nje cvetni listi. Nestrpnost je pričakovala, kaj poreče nje ljubljeni prijatelj. —

Pritekla sta nato na dvor deček in deklica za žogo, ki jima je padla skozi okno na dvorišče. „Glej solnčnico!“ zakliče deklica. „O, to vzameva s seboj,“ odgovori deček ter izruje komaj razcvetelo cvetico. Z veseljem jo neseta v sobo. Tukaj jo nekaj časa ogledujeta, slednjič pa jo položita na okno ter odideta zopet k svojim igračam.

Kmalu se prismeje Žarček na dvor. Kako se prestraši! „Kje je lepa cvetica?“ Hude slutnje se ga polaste. Vse preišče, presveti, a njegove znanke ni nikjer! Žalostno se je oziral okolo. Vzdigaval se je polagoma kvišku in iztikal z žarečimi pogledi po oknih — in res, ko se je ves potrj že poslavljaj, je zagledal na oknu prvega nadstropja napol velo, pozabljeno cvetico, in njegov zadnji pogled je objel umirajočo prijateljico.

Mačka na peči.

Spisal Ivo Trošt.

ezala je zunaj ostra burja, in okna so krasile ledene cvetice, a v domači sobi je bilo toplo, mirno in prijetno. To je dobro vedela mačka na obširni, zakurjeni peči, kjer si je sama zložno ogrevala mehki kožušček. Zadovoljno je predla.

Toda gospodinji zunaj v kuhinji je vzhajal kruh. Treba ga je bilo razdelati v hlebce in deti v peč, ki se mora za to bolje zakuriti. Poslej je bilo mucí na peči še topleje, še prijetnejše. A ko je v peči zaproptala greblja, da izgrebe žerjavico in da omelo napravi čist prostor belemu testu, je bilo mački vendar prevročje.

Kako naj si pomaga? Tega vsa mačja pamet ni ugenila. Kakor začne otrok v zadregi, ko ne ve naprej in ne nazaj, obupno jokati, jame tudi muca mijavkati kar najmileje, da si dokliče neznano odkod pomoči.

In res! Pritekla je gospodinja z grebljo in nagnala mačko s peči, pa ji je odleglo.

Ali ne zna marsikdo samo tožiti in zdihovati kakor mačka na vroči peči, sam si pa ne izkuša pomagati?

Žena, ki je ukradla ščip.

Spisal Ivo Trošt.

Posrečilo se je jezični ženi, da je zvezdam ukradla ščip z neba. Zgodilo se je to najbrž ob slabem vremenu, ker se dotlej še ni to posrečilo nikomur. To je pa tudi babnico tako prevzelo, da je poslej ni mogel nihče ugnati, vse je hotela biti in povsod.

Nebeški svetovi in zemeljski prebivalci so bili že v resnih skrbeh — ne zaradi ščipa — marveč, kaj bo, če ne uženó ženske preširnosti. Nihče ni znal pravega leka.

Minilo je že celih štirinajst dni te nadloge, ko se oglasi sveta vladar, božanstveno solnce, in vpraša smehljaje se neko jutro žensko: „Pokaži, kje ga imaš, če si res tako zvita, da si nas ukanila za ščip! Jaz vidim vse, samo ne noči.“

Žena seže samozavestno v žep, da solncu pomoli ščip pod nos, toda žep je bil — prazen.

Štirinajst dni po ščipu se namreč preminja luna v mlaj in tedaj je ni nič.

Žena ni vedela, kaj bi rekla, in molče in osramočena je odšla v svoje bivališče, in mir je zavladal po veselstvu. Ljudje so se posmehovali nekdam jezični babnici, in tudi luna sama se ji je štirinajst dni pozneje — zopet ščip — uprav izzivajoče zarezala na nebu in se poslej reži vsem jezičnikom in jezičnicam ob slehernem ščipu. Ljudje pa zato svare: „Pazi, da se ti ne zgodi kakor ženi, ki je ukradla ščip. Marsikdo misli, da ve vse, pa ni res niti tisto, kar meni, da ima v žepu.“

